
ŽIVOTNÍ JUBILEA

Nevšední životní jubileum

V letošním roce, v roce „osmiček“ pro naši republiku tak významných, máme tu čest blahopřát k devadesátinám jednomu z našeho středu, lékaři, spolupracovníkovi prof. MUDr. V. Jurkoviče na interní klinice Vojenské lékařské akademie JEP, pozdějšímu primáři interny Vojenské nemocnice Jaroměř-Josefov panu plk. v. v. docentu MUDr. Václavu Dobiášovi.

Václav Dobiáš se narodil 6. prosince 1918 v Roudnici. Gymnaziální studia absolvoval nejprve v Novém Bydžově, později v Praze, Křemencově ulici. A zde také začíná zájem gymnazisty Václava nejen o medicínu, ale také o literaturu, včetně prvních příspěvků do časopisu „Mladá kultura“.

Zájem o medicínu přetrvával, zvítězil nad literárními ambicemi a Václav byl po maturitě v roce 1938 přijat ke studiu na Lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Praze.

Na podzim roku 1939 po studentských demonstracích reagujících na postřelení a smrt medika Jana Opletala následovaly nacistické represálie: zavření českých vysokých škol a deportace studentů do koncentračních táborů a vězení. Medik Václav Dobiáš byl jako agilní vysokoškolský student, distributor ilegálních tiskovin zatčen i s přáteli. Vystřídal terezínskou Malou pevnost, Pankrác, mučení v „Pečkárně“ i věznic a pracovní tábory v Německu. Vazba a vězení trvaly až do února roku 1943.

Po návratu do protektorátu Böhmen und Mähren našel mladý Václav zaměstnání v rolnickém družstvu ve Voticích. Tam také poznal svou budoucí životní družku Libuši. Vzali se o rok později na pražské radnici. Oba žili také společnou ideou pokračovat ve studiu medicíny. Ta se jim splnila. Václav byl k pokračování medicínských studií přijat v roce 1945 a v roce 1948 promoval.

Vojákem z povolání se MUDr. Václav Dobiáš stal v roce 1949. Rozhodl se aktivovat a absolvoval tehdejší pražskou Vojenskou lékařskou školu v její zkrácené variantě. Brzy na to byl vybrán na dvouleté postgraduální studium klinické toxikologie do tehdejší „VMA“ S. M. Kirova v Leningradě. (Zde byly Václavovy představy o budoucím socialismu u nás natolik narušeny, že pozdější veřejný nesouhlas se sovětskou okupací v roce 1968 byl jen logickým důsledkem zasetych pochyb.)

Ale zpět k obrazu života MUDr. Václava Dobiáše. Sen o lékařském studiu se splnil i jeho manželce Libuši. Té však připadla kromě studia podstatná starost o rozrůstající se rodinu. V roce 1950 se narodila druhá holčička Marta a v roce 1952, pouhý týden po Libušině promoci, se narodil syn Michal. To byl také rok, kdy spolu manželé Dobiášovi přešli do Hradce Králové. Václav nastoupil na II. interní kliniku k prof. MUDr. Jurkovičovi, Libuše na dětskou kliniku prof. Blechy. V roce 1958 (první zrušení VLA a rok osudové osmičky) přichází pplk. MUDr. Václav Dobiáš již jako vysoce kvalifikovaný internista do Vojenské nemocnice Jaroměř II-Josefov. Stal se náčelníkem vnitřního oddělení – tedy přednostou-primářem.

Po deseti letech práce a úsilí přišla další osudová osmička, jejímž symbolem se stal 21. srpen 1968. Armáda SSSR obsazuje jaroměřskou nemocnici a přičleňuje ji ke Střední skupině svých vojsk. Dosavadní zaměstnanci – vojáci i občanskí zaměstnanci – jsou převedeni do jiných zdravotnických zařízení.

Plukovník MUDr. Václav Dobiáš se vrací po deseti letech primariátu na II. interní kliniku hradeckého Vojenského lékařského výzkumného a doškolovacího ústavu Jana Evangelisty Purkyně. Přichází však doba tzv. politické normalizace. Dobiášova kandidátská disertační práce, řádně podaná a připravená k oponentuře, je odmítnuta a plk. MUDr. Dobiáš je „pro politickou nespolehlivost“ nucen opustit kliniku. Odchází rovněž z armády. Útočiště nachází na hradecké poliklinice, kde pracuje na místě odborného internisty.

Dovolte v této souvislosti citovat z jeho formou sice útlé, ale obsahově nesmírně bohaté a zajímavé knihy osobního vyznání nazvané FRAGMENTY: „... tento zvláštní svět je světem, kde není nutné úplně ztratit svou tvář..., kde je nutno žít, mít drobné radosti i smutky, toužit, snít, i když trochu v jiné životní rovině...“. Touto rovinou se MUDr. Václavu Dobiášovi stala práce pro nemocné. Na stejnou polikliniku přešla na dětské oddělení i jeho manželka. Dovolte opět citaci z FRAGMENTŮ: „... chtěli jsme si zachovat čistý štít..., byl zde pracovní klid a nemůžeme říci, že bychom zde byli nějak pronásledováni..., myslím, že jsme byli u nemocných i oblíbeni. Byl to stálý kolotoč každodenní práce...“.

Ano práce pro nemocné, pro rodinu, dá se říci pro obecné blaho, to bylo krédo celého Václavova života. Do osmdesátky pracoval, postupně na částečný úvazek, bral zástupy za kolegy a dodnes neodmítá pomoc jak přátelům, tak jiným, kteří se na něj obrátí o radu odbornou i lidskou.

Přejeme panu plk. v. v. doc. MUDr. Václavu Dobiášovi při příležitosti jeho úctyhodných devadesátin zdraví jak fyzické, tak duševní – i když toho má, jak dokazuje, stále na rozdávání. Přejeme mu také samozřejmě ještě dlouhou řadu pěkných chvil strávených v kruhu milované rodiny. Na samotný závěr dovolte ještě jednu z myšlenek Václavových FRAGMENTŮ, které nám o něm jako člověku, příteli i lékaři říkají nejvíc: „Zůstaňme slušnými lidmi, s citem a vstřícností pro druhé.“

Plk. v. v. PhMr. Jaroslav Zemek ve spolupráci s doc. PhDr. Františkem Dohnalem, CSc.

